

Nøvn

Tarira á Skipasmiðjuni

Ein lítil heilsa til Tariru á 10 ára føðingardegnum.

Mestsum av tilvild viltist eg oman á Skipasmiðjuna langa fríggjadag.

Vaks meira ella minni upp í báti, og tí hava ørindini verið mong í hesum skálum, men at ein hin størsta kórletan eisini fanst millum eykalutir og stál, kom sera óvart á.

Havi verið búsitandi í Danmørk í mong ár, og hóast danir eru óførir, tá um kór-sang ræður, so hava teir neyvan hoyrt um sangin í føroyska málinum.

Ein kendur norskur kór-leiðari segði einaferð: í Noregi siga vit, at longur vestur vit koma, betur ljóma kórini, men nú vit eru í Føroyum, mugu vit ásanna, at vit eru komin langt til havs!

Á skipasmiðjuni vóru vit uttan fyri jarðarinnar at-dráttarmegi fríggjadagin.

Einki er betur enn eitt kór í stilli og andligari tøg, har frábrygdini eru stutt, neyv og sigandi.

Kórið bar okkum stillisliga inn í eina verð, har vit neyvan høvdu hug at anda fyri ikki at órógva friðin. Men spakuliga vaks heimurin av ljóði, og vit høvdu ongan annan møguleika enn at ganga aftan á teimum svørtkløddu, ið undan gingu.

Vit upplivdu ikki eina røð av verkum, men vit vóru øll saman á eini ferð inn í ein heim av djúpum kenslum og stórfingnum ljóði.

Átti sjálvur eitt av verk-

unum, Náttarfriður, ið eg skrivaði lagnudagin 11. septembur í 2001. Hoyrði ongar tónar í hølundum á Skipasmiðjuni, kendi bert á mær tað óhugnaliga tøgna, sum valdaði, tá tvíburatørnini lógu í øsku. Óhugnaliga vakurt.

Ræðuligt, men tó undarliga sigandi.

Tað er eingin loyna, at vit leingi hava átt kvinnurøddir, ið bera av øllum. Menninir hava tíverri ikki staðið í kø, tá vit tosa um blandað kór, men kanska er tað sveittadunsturin á Skipasmiðjuni, ið ger munin.

Harrans malargrót og flag!

Kórið bara vaks og vaks. Sum eitt fræ í góðari mold vaks ljóðið í hædd og dýbd og breidd og dygd.

Sum spírandi vøgsturin í moldini dróg Lítla Tarira okkum inn í óteljandi spennandi tónaskot við dynamiskum neyvleika og fynd, og hóast neyvleikin kanska misti eitt evarska lítið í mongdini, so lyfti Stóra Tarira okkum upp í ókendar listarligar hæddir við ótømandi eldhugi og megi.

Tøgnin og megin gingu hond í hond, og vætan í gomlu betongsteyrunum hevði ilt við at goyma seg í hvítmálaðu rivunum.

Afturljóðið á Skipasmiðjuni er stutt og eitt sindur trupult at greina, men mansrøddirnar fóru í hvønn krók, og kvinnurøddirnar sveimaðu í hølundum, sum vóru tær livandi verur.

Tú kanst læra listarligar

dygdir til nøkulunda fullkomileika, og tú kanst venja, til likamið fer í tvíningar. Men verulig list kann ikki lærast. Hon hevur sínar egnu vegir, men vit kenna tað á okkum, tá hon vitjar, og tá eru vit ikki í iva.

Henda seinnapartin hevði Sunleif hendurnar fullar av list!

Ein alt ov stuttur langur fríggjadagur.

Tøkk fá tit øll.

Pauli í Sandagerði

TAKK

Hjartaliga takka vit øllum, sum við gávum, blómum og góðum ynskjum gleddu okkum á brúdleypsdegi okkara tann 25. februar. Ein serlig tøkk til Dagtilhaldið og eldrafelagið Nón, sum eisini gjørdur okkum dagin tann 27. februar so einastandandi hugnaligan og góðan. Takk fyri øll somul!

Hámoj & Bjarni

TØKK

Vit takka øllum hjartaliga fyri sýnda samkenslu og hjálpssemi, tá okkara elskaða kona, mamma, omma, langomma og vermamma

Jastrid Frederksen

f. 29. juni 1943 – d. 6. desember 2011

andaðist og varð jarðað.

Stóra takk til øll tykkum, sum gjørdur lötuna á sambylinum og kirkjuni so inniliga og minnisríka. Takk til talararar, tónleikarar, sangarar, kirkjutænarar og onnur, sum ríkaðu um seinastu lötuna hjá Jastrid. Takk fyri fagarar blómur, vakrar kransar og gávur til Sambylið á Heygnum. Takk til øll tykkum, sum vísu okkum samkenslu, og sum hjálptu til og góvu okkum dyggan stuðul við jarðarferðini og ervinum.

Eina stóra tøkk til leiðarar og starvsfólk á Sambylið á Heygnum fyri røkt, kærleika og umsorgan øll tey síðstu árin, Jastrid var í millum okkum.

Fyri tey avvarðandi

Jákup, Kristin, Niclas Heri og Óluva við familjum

TAKK

Hjartans tøkk til øll tykkum, ið á ymsan hátt gleddu okkum á hjúnabandsdegnum tann 24. september 2011.

Heilsan

Sheryl og Jóhan Hansen